

MARINADA

Musica empordanesa

La Festa de la Sardana, molt encertadament projectada i amb gran èxit duta a compliment per la Comissió de Festes de la ciutat de Girona, ha remogut el trist motiu de la musica empordanesa, cenyida al marc de la sardana. De trista, verament, hem de calificar la musica actual a l'Empordà, per quant en la última lluita hi triomfaren els compositors no empordanesos. Una sola excepció: l'obtentor del segon accésit al primer tema, el jove músic senyor Sanmartí, és empordanès de raça, fill del poble del gran Muntaner; mes ja ha posat arrels en la capital de Catalunya, apareguent aixís amb el ropatge de barceloní.

De les figures de la terra d'En Pep Ventura, ha rebut plena consagració dels grans mestres, no sols en la factura de sardanes, sinó en obres simfòniques de gran vol, la d'en Juli Garreta de Sant Feliu de Guíxols. Els mestres més exigents arriben a proclamar que En Garreta és l'únic empordanès actual, capaç de compondre belles sardanes. Veritat que les firmes d'En Serra, d'En Juncà, d'En Soler, poden fer palanquejar l'asserció.

Per circumstàncies, impossibles d'esbrinar, pot haver-se donat el cas de que no hagin lluitat en l'últim concurs els empordanesos, qui bé podien haver-hi reverdit els llores d'anteriors batalles. El fet és, en resum, que els barcelonins coparen totes les distincions, i a conseqüència, i en el propòsit de reiterar la festa en l'any proper, ha sorgit la idea d'establir un premi especial, al qual sols puguin aspirar els compositors empordanesos. Ans de que els mantenedors de la Festa de la Sardana puguin anunciar semblant despropòsit, mos afanyem a retreure i a recalcar el deshonor que per a l'Empordà representaria aqueix abim de separació, aqueixa tria *a priori*, a semblança dels premis especials que en sport s'ha d'adjudicar a la mainada per no poder equiparar-se amb la força dels adultes. La citació dels compositors esmentats ja priva el més ardit de despullar d'honors l'Empordà; mes, realment, la cultura musical dels escriptors de sardanes és tan deficient, que fins ha permès dir al mestre Morera que aquells no son sinó *pagesos*.

La causa principal de l'hostil destriament entre el bàndol que component

sardanes fa art, i el qui les fa per la vida, radica en el vulgus. El vulgus clama l'art assequible, mengívol una melodia: de fàcil heure en musica, una comèdia que no mes faci riure, una revista que porti ninots. Es la contraposició de la llei qui afalaga el gust del públic i la llei qui l'educa a son despit.

Per a l'expansió de l'art sardanístic, hi ha el greu inconvenient que els dançaires reclamen musica saltadora, sens parar ment de si es converteix en polca o marxa, i els compositors empordanesos, gairebé tots ells interessats en l'adquisició de contractes i en la venda de sardanes, escriuen marxex i polques, i deixen a casa llur les sardanes dels grans mestres, a pretext de que són massa treballoses.

Amb el fàcil fer i amb vida regalada, els compositors empordanesos se veuen quitis d'estudiar i profunditzar la tècnica i de llegir i retenir les melodies populars catalanes, i de sentir la musica selecta. Aixís no abonem mai la llur fantasia perquè hi brolli la distingida inspiració a la qual tot artista deu aspirar.

La cura, doncs, està en que el poble iniciat exigeixi en les festes les sardanes de mèrit, per treballoses que siguin, i aixís haurà la virtut de fer treballar en aquell sentit els qui no volen fer-ho ni ara ho han de menester; i a mes, en que sovintegin els concursos d'importància, en els quals no pot sortir triomfant el compositor llec de tècnica i allunyat de la gran musica.

En la festa de Girona triomfaren el mestre Sancho Marraco, amb tres sardanes, *Roselles i violes*, *La devesa*, i *Narcisa*, aquesta per a dues cobles, i l'anomenat En Sanmartí amb sa *Pirenencia*. El Director del quartet Renaixement, En Toldrà, abastà un premi extraordinari, i en la glosa d'una cançó popular se llüïren els senyors Fornells, Pèrez Moya i Mossèn Padró. I bé, si el vulgus continúa pertinaç en esser afalagat, vindrà la propera temporada estival, i ja farà prou que poguem sentir aqueix esplet de riques composicions.

El qui havia lograt dominar el públic, educant-lo finament i fàcil, és el mestre Morera: les seves sardanes arribaven al poblet més humil i arreu eren i són de tothom aplaudides. I, noresmenys, arriba un jorn en qué el gran mestre ja està cansat que el públic reclami obres noves i obres noves, a la manera dels espectadors de la cursa de braus, qui demanen cavalls i més cavalls.

L'Empordà hauria de celebrar una gran festa d'homenatge als compositors eminents, i, en especial, al mestre Morera per la labor educadora que han vingut acomplint. Els interessats en rellevar l'art sardanístic haurien de procurar que no s'estafessin copies als autors i que les composicions percibissin un dret d'execució.

El vulgus, en son revirament contra les grans figures qui honoren la dansa nacional, no més té un punt de raó, a nostre juí: el de revelar-se contra les sardanes qui perden el ritme. La seva revolta natural l'acaba d'enfonsar, llavors, en el culte estrefalari de la musica dolenta.

Sonets de muntanya

I

LLUNY DE LES JACES

A Mossèn Joan M. Quer-Güell

Llavors que s'inicia la calma de l'estiu,
i al cim de les carenes s'esfumen els soleis,
i ragen més frescals, les fonts de baix l'empriu,
i un' abundor novella s'aboca pels herbeis;

llavors, pels pasturatges, tot el remat s'hi esmuny
en mig d'aquelles tanques, qui tenen la faicó
d'olímpiques afraus, on s'hi oviren lluny
la dança de les goges, de nítida blancor.

Les vaques ajaçades devora el rierol,
son lasses i ventrudes d'aquell herbei florit,
i als clotarals ressona un càntic bosquerol

qui es perd dintre les grotes, com un selvatge crit.
I tomba, el jorn morent, dintre l'etern bressol,
i les muntanyes altes el copcen cada nit.

II

CAMI DELS ESTANYS

A Xavier Carbó i Maimí

Quan les remades pugen a dalt de la clapissa
devé la tarda aurífica, i és bell aquell indret,
i enllà dels caminals s'hi sent la cantadissa
dels cigalons qui brunzen penjats d'algun abet.

Amunt la gran rourera, és ja tremoladissa
d'un ventitjol esquiú que esflora el seu secret,
i el cel se torna xic, pel pastorell que frissa
i veu, en llunyedança, que l'horitzó es fa estret...

A baix de torrenteres, hi canta l'aigua freda
i el cascadeig d'argent, ressona en la fageda
sota un polsim de porpra, parpellejant claror...

I pel camí, els pastors, aquella tarde roja
hi cullen, primerenca, d'alguna gentil goja
la romanalla ardenta de vesperal visió.

III

ENCANTAMENT

A Mossèn Lluís G. Pla

Té un deix comanadís d'encantament
el clotaral ombriu de l'abetosa,
i el clos de l'herba fresca i sanitosa
que es bada en virginal novellament.

Com una flor de llum, el sol ponent,
li envia una halenada frescorosa,
i té llavors flonjors de llana tosa
la boira que tramunta del torrent.

Damunt d'aquell mantell de randa fina,
hi vola escaducera sonatina
que fila, en l'hora-baixa, un fluviol...

I quan les goges blanques surten fora,
floreix, en bell esclat, l'encant de l'hora,
i al lluny tremola encara un raig de sol...

MOSSEN JOAN M.ª FEIXAS

Frederic Rull

Al novel·lista Miquel Roger i Crosa

I

Arràn de la mar en calma, quasi besant-li amorosament els peus, passejava el poeta Frederic Rull llegint uns pensaments de Nietzsche.

El sol emmirallava les quietes aigües i feia lluir la sorra de la platja com a granets d'or i argent. La solitud era la regina triomfant d'aquell paratge, profanat pel pas insegur i feble del poeta; del poeta isolat i trist, d'ulls enfonsats i cabellera negra, de rostre eixut i adolorit. Era l'espectre de la vida, era l'ombra que vagava errant camí de l'Inevitable, com visió del Dante; era, en una paraula, la vida morta del poeta Frederic Rull, atacat pel monstre, pel butxí de les ànimes joves i somnioses, per la tràgica i esfereïdora tuberculosi.

El poeta, rendint amor a la bellesa, llegia i llegia. En una mà l'obra del gran mestre; a l'altra, el berret negre d'amples ales, saludant la Naturalesa.

Era el Geni que buscant la vida s'allunyava d'ella; fugint de la mort s'hi apropava com en somni llegendari. Era, per al poeta, en aquelles hores solemnes, la renaixença de la seva ànima adolorida, car en aquelles pàgines recordava, com en boirós pensament, un passat lluminós.

Al peu mateix del cementiri, en una roca llagrimjada pels atacs de la fera eterna, va sentar-se Frederic Rull. Tancà el llibre, se cobrí la testa i mirà la llunyania de la mar. Tot era llum: les aigües, el firmament, l'espai. El cant de la vida se li oferia esplendorosament i ell, en les ombres del seu pensament, se confonia en una abraçada amb la màgica bellesa d'aquella meravella.

I s'adormí.

Raresa estranya del poeta. Ell, qui sempre volia viure, qui sempre s'enlairava amb les ales esteses de la realitat, va cloure els ulls, com l'aucellet en el niu sofà les ales de la mare, entregant-se amb cos i ànima, en aquell moment solemne, a la mort dolça del repòs.

La sirena d'un vaixell, que passava, va despertar-lo. Obrí els ulls, aquells ulls que atravessen la buidor, i mirà amb un somriure tràgic la nau lleugera. Tal volta li robava un boci de la seva vida, car era una perduda il·lusió que s'esfumava en la llunyania.

Va alçar-se i saludà reverenciosament el vaixell; va saludar-lo com un etern comiat, perquè els pensaments del mestre li deien que les rítmiques notes de la mar, eren el vel misteriós que els breçava infantilment per a cantar-los, en negra nit, la tragedia de la vida, entre bramuls de tempesta i màcbrics torbellins.

I, obrint el llibre, s'encaminà a la muntanya del Remei, on hi reposa blanca ermita, tot mormolant un cant a la tragedia de la mort, que era la vida santa.

II

El poeta Frederic Rull contemplava tristament la festa de l'ermita.

Era l'únic dia de l'any que aquell modest casal respirava alegria i joventut. La veneració a la Verge del Remei s'efectuava acompanyat amb les sonoritats d'una orquestra, i les rialles del jovent perfumaven aquell bell espectacle de la vida. La campana cridanera batallava furiosament i se perdia el seu crit, cresta avall.

El Poeta sentí enyorament de la mort i per saludar-la es posà el mocador blanc als llavis que es tenyiren de sang.

Tocà la musica. Les noies ballaren amb llurs galans i la festa prengué increment de bogeria i desenfrè. Contrastava el burgit, impietosament, en aquell recinte de pau, on tot l'any dominava la solitud.

L'ermità reia. El bon vell posava anys en la gatzara, mentres que Fre-

deric Rull, ja mort en la vida, volgué desafiar-la i llençà l'obra del mestre per entregar-se a les multituds, símbols de vida i de plaer. Avençà resoltament i en passar davant formosa damisel·la, aquesta esclatà a riure. Frederic Rull s'aturà, pressentint el fracàs d'una vida que vol viure.

—Per què rius, tu?

La damisel·la, qui seguia de molts anys els dolors del poeta, va dir-li:

—Llences la teva obra. La teva vida és ella i no la multitud.

—Qui ets, que així parles?

—La vida per uns. La mort pels altres.

Fugí esverat buscant els pensaments del mestre. El vell ermità el fullejava i no entenia els profundes ideals de Nietzsche.

La tarde moria i la gent començà de desfilar donant adeus a la coloma blanca, esperant amb afany que fos precursora d'il·lusions.

El poeta agafà el llibre del vell ermità, el llibre de la vida de Frederic Rull.

—Que és això, bon senyor?

—La vida, la hermosa vida, la que tu no comprens, la que no pots comprendre.

—Ai, bon senyor! La meua vida és aquesta, la que se'n va. Per ells, per la vida que fuig, vaig a tocar les campanes per a que el seu cant plori la solitud en que me deixa, entre les ombres de la mort.

III

Les campanes tocaven.

Frederic Rull era aquella ombra que parlava l'ermità. El poeta isolat i trist, d'ulls enfonsats i cabellera negra, de rostre eixut i adolorit, vomitava sang.

Al seu entorn eren tot ombres... buidor... rès. Apretava el seu llibre amb gran amor, el llibre de pensaments de Nietzsche i ferit per una mà invisible clamava per la vida.

Al lluny no es veia ja la corrua. Silenci i solitud regnaven altra vegada a l'ermita del Remei. Sols la vida d'un agonitzant torbava el repòs.

Les campanes callaren.

La tarde finia dolçament.

El poeta Frederic Rull exhalà l'últim sospir, besant l'obra del mestre.

Creuaren uns corbs per damunt del cos ert del tísic.

L'ermità, al sortí, s'esglaia davant del quadre. E, despertat-lo, el silenci tràgic fou la resposta.

Se descobrí i mormolà:

—La vida era morta per tu, bon senyor! Descansa en pau!

LLUÍS COMAS I XANDRI

Epístola

Del llibre L'INSTANT, LES NOSES I EL CÀNTIC SERÈ

En el pòrtic serè, sota les voltes
amb columnes de pins i el cel tot blau,
¡qui amb vosaltres fugís del carnestoltes,
i en el silenci es sadollés de pau!
Jo us envegí aquesta hora fugitiva
del diàleg que es fa amb un llibre obert.
Jo, dins l'enuig de l'aldarull que arriba
del carrê estant, on la conversa es perd:
la gent que crida, il·lusió dispersa
dels qui no saben res de l'esperit!
Criden, i els crits són tota llur conversa
i es troben buits quan han perdut el crit.
Jo em sento ple de l'ànima dels altres
com si portés el món al meu damunt.
Per a salvar-lo, jo vindré amb vosaltres:
la marxa és dura, més ja estic apunt.
Travessaré la rierada humana
combatut per la força del corrent.
Ni el llot del fons que als peus se m'encomana
deturará els meus passos contra el vent.

Jo em planyia d'avui, i tots els dies
són arruixats, incoherents, i cal
travessar el corrent de les follies
per arribar al pur sojorn més alt.

La deixa inútil

Diré el capvespre que la claredat
la llum despulla, i, sense vel, estesa
en l'horitzó, la tarda m'ha temptat
amb el convit concret de sa nuesa.

Diré com jo deturaria el jorn
i corro a l'horitzó que se'm retarda,
i com el jorn, que fuig, no té retorn,
i a l'horitzó més lluny s'enduu la tarda.

Diré l'engany de l'horitzó sens fi,
forma precisa de la tarda nua,
que just quan sembla que m'espera a mi,
una altra fita m'ha promès, i afua.

Diré el daler que no s'acaba mai
i sobreui al guany de la tenebra;
que en l'horitzó la llum ja no té espai
i fa només un fulgureig de febre.

Diré:—La tarda s'esvaeix com tu,
perseguidora forma femenina;
que, si jo creia perseguir-te a tu,
era el desig que així l'encís combina.—

I diré encar:—Seràs eternament,
nuesa que he volgut sense acaballes,
la deixa inútil d'un capvespre lent:
estrella sola dalt del cel, que balles.

* * *

Quan ha plorat el meu infant,
que era tot just sa vida desplegada,
al teu davant, Senyor, ell era el gran
i jo naixia altra vegada.

I, com si fos el nou vingut,
jo, dins la llar, cercava una defensa,
perquè era plena del menut
i amb el seu plor nodria ma creixença.

M'han dit que el faci un home fort,
i ès ell que planta al meu davant la vida!
L'acarament que em fa amb la Mort
home farà de mi, d'una embranzida.

J. M. LOPEZ-PICÓ

A unes mans de lliri

A ma bona amiga T.

Mans perfumades, mans blanques
que voleu com papallons,
si ells es paren a les branques
vosaltres als petits fronts
dels fills de la malaurança
que fan via tots solets
per el món, i d'enyorança
els llurs cors ha deixat frets.
I l'almoïna beneïda
doneu esplèndidament
i rebeu amorosida
besada d'agraïment.
També sôu les missatgeres
d'hores de felicitat
quan feu la via lleugeres
escrivint a l'estimat.
Collint els lliris i les roses
i branques de llessamí,
acaroneu gracioses.
Les flors ho poguessin dir!
Teixiu les randes més fines
i brodeu amb plata i or
riques sedes carmesines
pel dosser del niu d'amor.
Si vos junteu amoroses
enlairant un prec a Déu
sôu tan pures i agradoses
com la bella flor de neu.
Mans petites i estimades
que us moveu amb vol suau
estes lletres escampades
recolliu-les si vos plau.

MARIA DEL CARME MARCÉ

Crònica local

S'aixeca un núvol de desafecte a l'entorn de la Companyia Energia Elèctrica, per haver rescindit contractes dels pocs adeptes que aconseguí en sa difícil entrada. Té la Companyia base de raó en l'abús en qué incorren alguns abonats; mes la desaprensió dels infractors a sa llei no és prou perquè ella tracti a tothom per un igual. Coincideix el seu procedir amb la falla de llum, cada vespre, per la falla d'aiga en el Pasteral. Les fàbriques Corchera Internacional i Miquel Palet, S. en C. en pateixen granment, arribant la última a canviar hores de treball per evitar pèrdues. La súbita fosquedat quotidiana apar una broma pesada i maligne; un hom ha de reservar la labor més important per a l'hora de la digestió, hora segura de llum. La potent Companyia Energia Elèctrica si no proveeix la vila d'espelmes, no podrà usar d'arrogàncies ni tenir exigències.

La nova que els nacionalistes intervenen en el regiment d'Espanya produí joia gran en l'Agrupació Catalanista de Palamós. Cursaren-se telegrames de congratulació a l'èminent estadista Cambó i al nou ministre d'Hisenda Ventosa. Els catalanistes palamosins, en major número a cada reunió, se reuniren per a la formació dels Estatuts i per resoldre la seva inhibició en la campanya municipal. Com sia que és l'Agrupació molt interessada en el foment de la cultura pàtria, acordà la publicació d'una fulla de propaganda per a l'Escola de Llengua Catalana i Història de Catalunya. La coneixença del català és, avui en dia, necessària, car totes les grans institucions de Catalunya l'exigeixen.

Paral·lelament a la propaganda nacionalista, els mauristes, presidits per l'advocat i Jutge En Ramir Pagès, recullen adhesions per a la formació d'un cercle inspirat en les idees del gran estadista.

A la bona hora, van desapareixent de la vila els elements neutres. I heu's-aquí una paradoxa: quan tot sembla moure's a influència de la política, celebra la nostra vila, per primera volta, unes eleccions municipals per l'article 29, sense cap protesta ni dissensió. Reunió de dretes, reunió de republicans, reunió de radicals, i el dijous dia 8, quedaren reelegits N'Emili Pagès, N'Eladi Cateura, En Ramón Reig i proclamats En Salvador Bota, En Gabriel Parera, En Jaume Clos i En Josep Gafas.

D'un acte polític hem de donar compte: l'homenatge del Centre Federal al Diputat a Corts En Salvador Albert, en testimoni del qual li fou regalat artístic pergamí i col·locat fou en la sala principal del Centre el retrat del polític. Retrat i pergamí pogueren esser vistos del públic a l'aparador de casa N'Elena. A la conferència que donà N'Albert precedí un parlament d'En Fàbrega.

L'únic espectacle teatral de qué hem pogut disfrutar en la present mesada és el de *Don Juan Tenorio*, executat pels artistes de l'Agrupació Lírica.

El *Tenorio* per a aficionats s'ha de admetre gairebé sempre com a broma. En broma varen preparar-lo els palamosins i el feren en serio, logrant reunir al Teatre molta de concurrència. Nous elements hi concorregueren, els quals, sense reserves hem de lloar. La senyora Soria interpretà la *Doña Inés* amb dicció clara i serenitat; En Soria donà un *Ciutti* molt atractívol i plaent, i En Tur interpretà a la perfecció el *Butarelli*, tenint a sa favor la bona condició de parlar amb bon accent la llengua castellana. Del quadre conegut de l'Agrupació Lírica se distingí En Pelai Pagès; tingué, emperò, algun defalliment, com per exemple, el del final del quart acte. No és açò d'estranyar per l'esforç extraordinari que reclama el paper de *Don Juan*. La presentació, admirable; i la direcció, encertada, si descomptem les fallades de la comparsaria. De cor supliquem a l'Agrupació que ofereixin un espectacle teatral, quan ja faci temps que no n'hagin ofert còmics d'ofici. L'èxit serà segur, i el contentament, general.

Inseguint la pia costum, fou celebrada una missa en la capella del cementiri, el dia dels morts. En l'església parroquial, l'escolania cantà molt bé la Missa Gregoriana, que repetí en els funerals per l'ànima de Na Teresa Planas (q. a. C. s.) Els capellans anaren els dies 19 i 20 a Calonge i a Sant Antoni a complimentar l'Il·lustríssim Sr. Bisbe, Dr. Mas.

Infinít estol de barques i pailebots navegaven cap a França, aprofitant l'escaïença de la importació de vi; un tramuntanal, mai vist, com un cicló, feu perdre alguns bastiments, segons s'és dit, i ha fet recular tots els altres, recalant a molts de punts, i en especial, a Rosas i a Palamós. Dos barcos italians *Luisa della Torre del Greco* i *Fortunato Mortola*, emportats pel vent, anaren a raure a la platja de Pals, havent de fer esforços la tripulació per salvar-se. De la salvació dels vaixells se n'encarregà el pràctic de Palamós En Pere Gutiérrez. El vapor *Sueca*, de resultes del temporal, rompé el timó i se refugià a Sant Feliu. Hem vist passar per nostre port l'antic canoner *Temerario* habilitat com a mercant. Les barques de *bou* han tinguda la vaga forçosa durant molts de dies. Els senyors Fills de G. Matas han fet treure del mar la barca *Montserrat* per calafatar-la i posar-li motor. En el moll, la mercaderia més abundosa és la llenya. Augmenten, cada jorn, els comerciants d'aquest article, però lluiten amb el fort inconvenient de la falta de nòlits. Corren els negociants en questa de llenya i els humils van al bosc a corrues per a carregar-se'n l'esquena. Els pagesos n'estan indignats, per ço com han vist desaparèixer de llur predi estives de llenya de considerable valor. Continuen les combinacions per a l'estalvi de carbó; alguns humils arriben a deixar de fer escudella.

El negoci, en general, ha sofert pel tancament de la frontera francesa.

Felicitem a En Bonaventura Sabater per esser nomenat Governador de la província de Càceres.

Es mestra de secció en l'Escola Graduada de noies Donya Dolors Ges.

El conserge del Centre Econòmic En Salvador Plaja, ha quedat exercint

el seu càrrec. En aquesta societat hi hagué gran enrenou, acabant amb la sortida de molts joves, la majoria dels quals va ara, al Casino «El Puerto». El ball en el Casino del passeig és pleníssim, com mai s'era vist. Allí s'és formada una nova orquestra, dirigida pel mestre En Josep Casanovas (Paxero). Per al ball de societat fou contractada «La Principal» de Palafrugell.

Ha arribat el turronaire de tots els anys. La fret ha començat de fiblar de tal manera, que la joventut no ha pogut ramblejar en el Carrer Major durant alguns dies.

Ha mort N'Antoni Roger Oliver, ex-President de la Societat de Socorros Mutuus (a. C. s.)

Sport

Foot-ball

Amb la desaparició del nostre «Palamós F. C.», rès no podria dir del noble i bell sport que fins poc ha, venia desenrotllant-se en la nostra vila.

Per no deixar els amables llegidors de MARINADA i, principalment, els qui llegeixin les meves humils cròniques de sport, me proposo publicar junt amb algunes notes els resultats dels parlits efectuats i els altres que hauràn d'efectuar-se corresponents al Campionat Provincial d'enguany.

Començà el Campionat el dia 4 del passat mès de Novembre amb el partit «Ateneu Palafrugellenc» — «Casal Popular», ambdós de Palafrugell, resultant vencedor el primer per 5 goals a 0.

El partit s'efectuà en mig de una gran tramuntanada que deslluí bastant el joc.

Altre partit s'efectuà, també de Campionat entre l'«Ateneu Art i Cultura» de La Escala i el «Casal Popular» de Palafrugell.

En aquest guanyà el segón per 4 goals a 0.

Jugaren els dos teams amb molta energia, però la falta de decisió davant la porta enemiga féu que l'«Ateneu Art i Cultura» no pogués marcar ni un sol goal.

L'últim partit de Campionat celebrat el passat mès, fou el més interessant i s'efectuà entre el «Casal Popular» i l'«Sport Club Guixolenc» de Sant Feliu de Guixols.

Fou molt inieressant, sense cap incident, guanyant els guixolencs per 6 goals a 1.

El resultat d'aquest match era molt dubtós abans de realitzar-se i molt més, ho fou quan el joc hagué començat. Acabà la primera part amb el resultat de 2 goals a 0 a favor del Sport.

En la segona el Casal logrà fer un goal d'un *penalty* i en conseguí 4 més l'Sport, un d'ells també de *penalty*.

Notàrem en l'equip de l'Sport una gran empena i molta col·locació però

també molt de joc individual que estorbà moltes jogades, perilloses pels seus contrincants.

El Casal és un bon equip, te bons jugadors, però n'hi ha alguns que tenen molta por i, al mateix temps, es desanimen en veure franquejada la llur porta per les hosts enemigues; sense açò, podria donar més d'un disgust a algun equip de la província.

*
* *

Ja pogueren veure els amats llegidors en la relació que vaig fer el més passat, que els jugadors palamosins ingressaren en diferents equips comarcals.

En els partits efectuats entre l'«Ateneu Palafrugellenc» — «Casal Popular» i entre el «Casal Popular» i l'«Sport Club Guixolenc» se vegeren, per primera volta i en partit de Campionat, front a front, els antics companys i jugadors del malaurat i disolt «Palamós F. C.»

Un deix de tristesa se veia en llurs cares, en pensar que l'enemic que tenien davant era sos antics companys amb qui havien conseguit en lluita agermanada, brillants victòries, enlairant i fent ressonar per tot Catalunya el nom i colors blanc-groc de l'inoblidable Palamós F. C.

I pensar que totes aquestes coses, per culpa de la poca protecció dels conveïns de Palamós!

*
* *

Es molt lloable la campanya empresa pel nostre amic i company d'sport en Francisco Goday des de les columnes de *El Programa*, setmanari que veu la llum a Sant Feliu de Guixols.

En els articles publicats per nostre amic, s'hi veuen la noblesa i veritats que sempre exornen sos escrits.

JOSEP FRANCH.

Als subscriptors

Per fi, la crisi inacabable obliga MARINADA a presentar-se humilment, sense clixès i en l'any nou amb paper verjurat. Grans empreses editorials han escurçat el vol, temps ha, i fins algunes, han sospesa, temporalment, la publicació. La crisi contribueix al canvi; i el canvi, emperò, no fóra estat precis, d'haver demostrat Palamós més amor a la única publicació que posseeix. Els favoreixedors assidus de la Revista se veuràn correspostos amb el gran esforç de la nostra voluntat.

Moviment del port durant el mes de Novembre de 1917

ENTRADES		TONELATGE	SORTIDES		TONELATGE
Vapors	4	2.994	Vapors	4	2.994
Barcos de vela	17	606	Barcos de vela	17	606

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mes de Novembre

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
28	1438	19	2048'50	0

Estació pluviomètrica

Aiga recollida durant el més de Novembre : 48'2 mm.

Registre civil

Mes de Novembre

Naixements: 1. Joan Cantal i Reig.—2. Josepa Vila i Galceràn.—3. Maria Serradell i Sureda.—4. Enric Pellicer i Maruny.—5. Clotilde Porro i Molla.—6. Enric Pèrez i Casadevall.

Innomenats: 1. Brines i Baño.—2. Viñas i Cargol.—3. Còrdoba i Carmen.—4. Font i Daide.—5. Samsó i Puig.—6. Prohías i Torrent.

Defuncions: 1. Pere Batlle i Forment, 66 anys.—2. Teresa Juera i Vila, 49.—3. Narcís Farriols i Elfás, 74.—4. Manel Alcoberro i Alcoberro, 40.—5. Enric Clara i Carles, 79.—6. Teresa Planas i Mauri, 65.—7. Teresa Galf i Pallí, 74.—8. Eladi Pallí i Deulofeu, 29.—9. Antonia Llauneta i Camps, 51.—10. Lluís Oliu i Mir, 51.—11. Antòn Roger i Oliver, 58.

Matrimonis: 1. Ricard Boadas i Ros amb Rosa Puigmitjà i Arqués.—2. Adolf Escofet i Ferrer amb Carme Mateu i Alarcón.

CICLES SANROMÀ

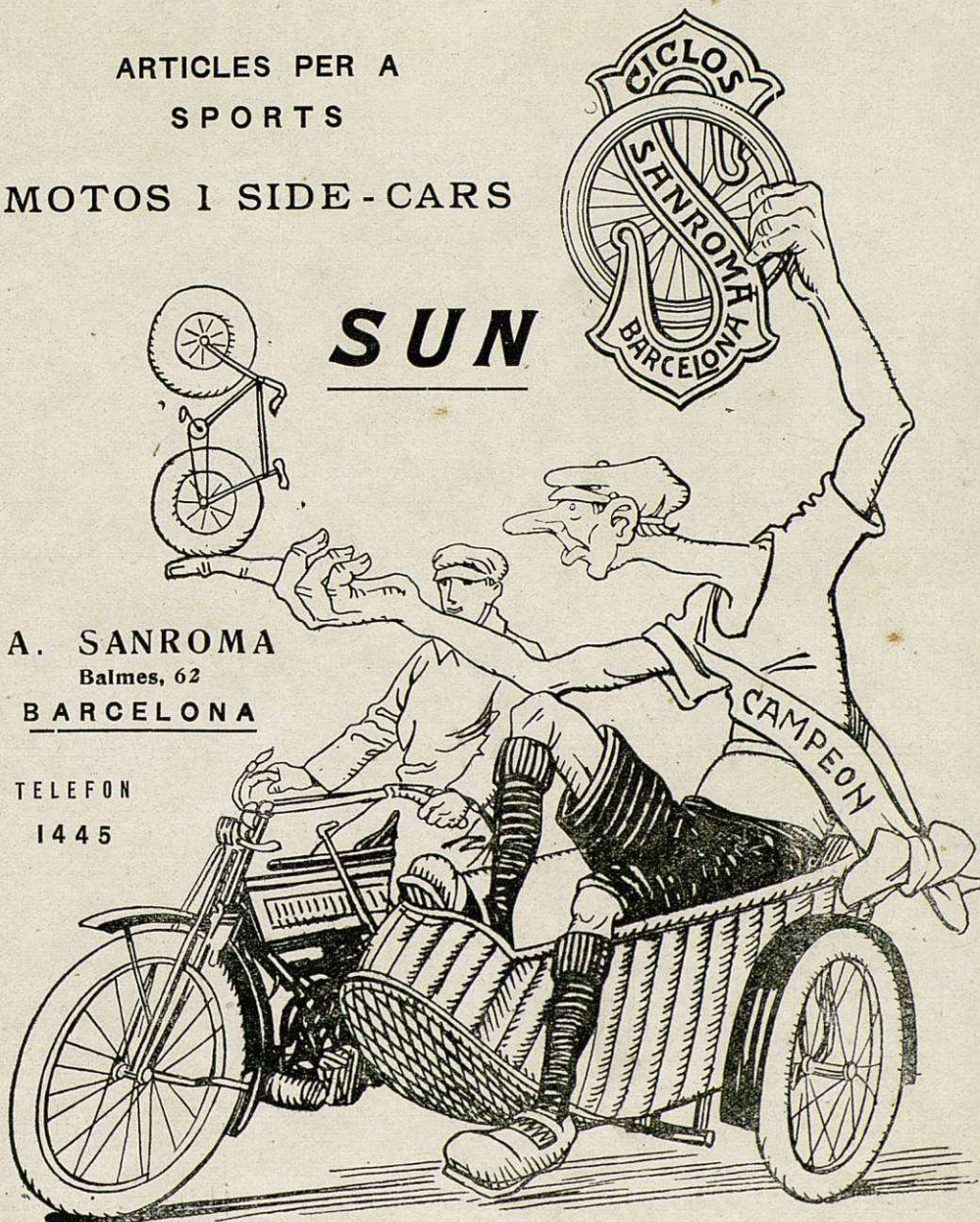
ARTICLES PER A
SPORTS

MOTOS I SIDE-CARS

SUN

A. SANROMA
Balma, 62
BARCELONA

TELEFON
1445

Licor Ferro - Quina

CALISAY

Exquisit i suau licor de sabor agradable i de puresa garantida.

Composició aprovada i recomanada per varis Laboratoris Municipals i nombroses eminencies mèdiques.

Beguda higiènica ideal, de fama mundial.

El seu ús facilita les digestions penoses, fortifica el sistema nerviós i retorna les energies i forces perdudes a l'organisme
 debilitat per malalties o treballs excessius.

Premiat en totes les exposicions i concursos nacionals i estrangers.

POT DEMANAR-SE
 PER TOT ARREU.

Viuda i fills de Magí Mollfúllada

ARENYS DE MAR ————— (Barcelona)

Tingueu compte amb les falsificacions.

Rebutgeu les imitacions.